

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και πρώτον αριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐννιακόσα πέντε,
τὰ κουνῶμε κ' ἐν ακουνεῖνται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅτ' ἔχει

Εἰς γινώσκιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὁκτώβριος, δευτέρα κ' εἰκοστή,
ἀτμόςφαιρα μὲ κρύα μὲ ζεστή.

Δώδεκα κ' ἐννιακόσα λογαριάζω
καὶ οἷμαίς γὰρ τὸν Κόντε μας ταιριάζω.

Τοῦ Ρωμποῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἕνα χείμαρρον ὤδων
ἵσῃς Πηγῇ τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδόν,
ποῖναι δράσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμός,
ἵσῃ οἰκίαν Ἑμπειρίκου, δεκατέσσερ' ἀριθμός.

Ἐπ' ἀνὸδος αἰσία
τοῦ Κόντε τοῦ Μεσσία,

Π.— Τί κάνεις, βρὲ σακάτη;
Φ.— τί ξέρεις γὰρ Βουλὴ;
Π.— Τὸν εἶδες τὸν Κορφιᾶτη;
Φ.— Τὸν εἶδα, Φασουλῇ.
Φ.— Ἀμμὲ καὶ σὺ τὸν εἶδες;
Φ.— Τὸν εἶδα, σαμαμύδι,
κ' ὁλόχρυσαις ἐλπίδες
μοῦ φτέρωσαν τὰ στήθη.

Ἦλθε μὲ τὴν Μυκάλῃ
κ' ἐπῆγαν τοῦτοι κ' ἄλλοι,
ποῦ κόβουνε καὶ ράβουν,
γὰρ νὰ τὸν παραλάβουν.

Τὸν εἶδα σὶδ βαπόρι
χωρὶς κανένα σκοῦφο...
φοροῦσε τὸ καστόρι
τὸ ταχυκὸ, βρὲ μπουφο.

Καθεὶς τοῦ λέει καὶ,
κ' εἶπαν ἐστὴν ἀρχὴ
νὰ κάνουν τοῦ Κορφιᾶτη
μεγάλ' ὑποδοχή.

Μὰ σὺ, ποῦ μουρμουρίζεις,
ἢ σκέψις ἢ δευτέρα
εἶναι, καθὼς γνωρίζεις,
τῆς πρώτης σοφωτέρα.

Γ' αὐτὸ λοιπὸν ἢ πρώτη
ἐγκατελείφθῃ τώρα,
κ' ἐβγήκε, πατριώτη,
χωρὶς μὲ κλαπαδόρα.

Ἐφούσκωνε τὰ γέρι
λευκώτατα πανιά,
κ' ὁ Κόντες δίνει χέρι
ἵσῃς στρουγγας τὸν τῶνά.

Σιμόπουλος ὁ φίλος
μ' ἐκείνο τὸ γλυκὺ
καὶ μελιτώδες χεῖλος
ἦτο παρὼν ἐκεῖ.

Εἰς τὸν Ἀνδρῆν τοῦ
τὸν εἶδα ν' ἀκουμπᾷ,
εἶδα καὶ τὸν Καμπᾷ,
τὸν καὶ συμπέθερό του.

Τὸν εἶδα μὲ συμβούλους
ἀγνώστους καὶ γνωστούς,
καὶ μὲ Στεφανοπούλους
καὶ φίλους τοῦ πιστούς.

Ἦλθεν ὁ Μαζαρίνης
ἀπὸ τὴν Ἰταλία,

κι' ὁ Σλήμαν κι' ὁ Σισίνης
τοῦ δῆλωσαν φίλα.

Τὸν εἶδα δίχως σκοῦφο
νὰ πέρνη καὶ τὸν Ροῦφο,
κι' αὐτὸν τὸν Κανακάρη
καὶ τὸν φουστανελά,
κι' ἄλλους πολλοὺς θὰ πάρη,
κι' ὅλα θὰ πᾶν καλά.

Ῥωτοῦσαν τὸν Κορριάνη,
τὸν Κόντε τσελεπή,
γὰ τὸ ταξεῖδι καὶ
μὲ τρόπο νὰ τοὺς πῇ.

Ὅμως ἐκεῖν' ἦ τζόγχα,
ποῦχε' σὶδὸ στόμα μέλι,
δὲν ἔβγαζε τὰ λόγια
παρὰ μὲ τὸ τσιγκέλι.

Τότε καθέν' ἀρνί του
φωνάζει κλαῖον· οἴμοι!
ἔχασε τὴν φωνή του
κι' αὐτὸς σὰν τὸν Ζαήμη.

Ῥιλοῦσε μὲ τὸ ζόρι,
τοὺς εἶπε τὸ καὶ τό,
πῶς μέσα' σὶδὸ βαπόρι
δὲν ἔκαν' ἔμετό.

Μὰ μόλις ἐδῶ πέρα
ἐπάτησε' σὶτὴν ξέρα,
ῶτων' Ἀθηναίων τὸ χῶμα,
κι' εἶδε τὸ κάθε κόμμα,
εὐθὺς χωρὶς αἰτία
τὸν ἔπιασε ναντία.

Κι' ἐκείνοι γὰρ πολλὰ
τοῦ κάνουν ὀμιλία,
κι' ἂν πέρασε καλά
μέσα' σὶτὴν Ἰταλία.

Κι' ἂν ἔφαγ' ἐκεῖ πέρα
σπαγέτο μακαρόνι,
κι' ἂν εἶδε καμμιὰ μέρα
τὸν κύριον Τιτόνι.

Κι' ἂν τοῦπε, βρὲ μπαμπέση,
κι' ὁ φίλος Ἰταλὸς
πῶς πρόκειται νὰ πέση
ὁ Ράλλης ἀσφαλῶς.

Π.—

Τὸν εἶδα τὸν Κορριάνη
κι' ἐγὼ, βρὲ Φασουλῇ...
ῶτὸ σπῆι του νομάτοι
τὸν' πῆγαιναν πολλοί.

Τὶ κόσμος καὶ τί φίλοι!
κι' ἐκεῖνος σταματῇ
καὶ μὲ λευκὸ μαντύλι
τοὺς ἀποχαιρετῇ.

Κι' ἀμέσως ἀμπαρώθη
ῶτὸ σπῆι σκουισμένος,
φαρδὺς πλατὺς ἐστρώθη
γιατ' ἦταν κουρασμένος.

Δὲν ἐδέχθη μὴτ' ἐμένα,
μῆτε φίλο του κανένα,
μῆτε τὸν' Αναργυρό του,
μῆτε τὸν συμπένερό του.

Δὲν ἐδέχθη μὴτ' ἐμπιστοὺς,
ποῦ τοὺς εἶχ' ἐμπιστοσύνη,
μῆτε τοὺς νεοφωτιστοὺς,
μῆτε Σλήμαν καὶ Σισίνη.

Πάντες ἔμειναν ἐκτός,
μὰ δὲν' θύμωσε κανεὶς
φίλος του καὶ συγγενής,
ποῦ δὲν ἔγινε δεκτός.

Φ.—

Ὅλο καὶ καμαρόνω
τοῦ Κόντε τὸ μουστάκι,
τὰ μάτια μου γλαρόνω
νὰ δῶ τὸ Κορριότακι.

Κι' αὐτὸ μὲ βία μπαίνει
ῶτὸ σπῆι τὸ γνωστό,
κι' ἀπέξω χάσκον μένει
τὸ κόμμα τὸ πιστό.

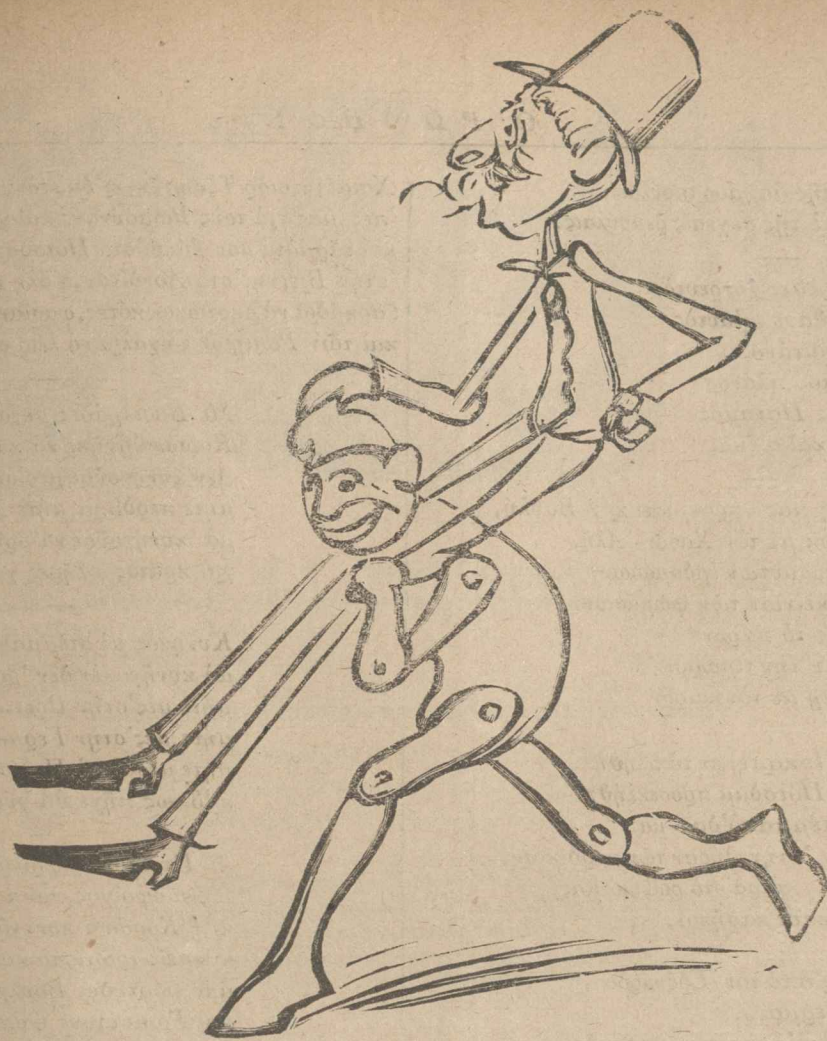
Σὲ λίγο σὲ λιγάκι
τὰ δρό μου τὰ θαμπὰ
δὲν ἔβλεπαν Γεωργάκη,
Σιμόπουλο, Καμπά.

Ὁ κόσμος διελύθη,
τὸ σπῆιρανε τὰ πλήθη,
μὰ τῶσπρινα κι' ἐγὼ,
καὶ τώρα, Περικλέτο,
τραγοῦδα μ' ὁργανέτο
τὸν πρὶν Πρωθυπουργό.

**Τοῦ Θεοτόκη μὲτὰ πατινάδα
ῶτὸν σπῆι τοῦ τῆν Σπικινάδα.**

Φ.— Καλῶς σὶτὸν σὸρ Τζωρτζη, ποῦ μες' σὶτὴν Ἰταλία
ῶτὸν νὰ κουβεντιάση μαζί μὲ τὸν Τιτόνι,
καλῶς μᾶς ἦλθε τώρα, ποῦ πάλι μεταλλεῖα
ῶτὸν μες' σὶτὴν Λοκρίδα καὶ μες' σὶτὴν Ἐρμιόνη.

Τώρα ποῦ μᾶς συντρέχει κι' ἡ Πύλη τοῦ Σουλτάνου,
τώρα ποῦ ῶτὸν λιγοστεύει τοῦ Μήτσου μας ἡ σιάνη,
ποῦ σκανδαλίζει κόσμον τὸ κάζο τοῦ Γαϊτάνου,
καὶ σκανδάλα μεγάλα πάνε σχοινὶ γαϊτάνι.

Τζωρτζη, καλῶς μᾶς ἦλθε ἀπὸ τὴν Ἰταλία
τώρα ποῦ γράφουν νέα διδακτικά βιβλία
μὲ καὶ τραγουδάκια γὰρ τῶν παιδιῶν τὸν νοῦ
καλλίτερ' ἀπ' ἐκεῖνα τοῦ Κατακουζήνου.

Εἶοι, νεολαία!...
σὲ βλέπω, μηλέα,
τοῦ κήπου στολή.

Νομίσματα λεῖα,
τῆς γῆς μεταλλεῖα,
μ' ἀρέσουν πολὺ.

Σελίμι μ' ἀρέσει
καὶ πάτριον φέσι
καὶ κάπα τῆς ράχης.

Τὸ λίπος γαστροῦ,
τὸ κλέβε νὰ τρῶς,
τὸ σούφρωνε νάχης...

Πὶ πὶ πὶ περιστρεῶ
μὲ τὰ κάτασπρα φτερά.
Κλέβε γλυκοστάφυλα,
σκότωνε πολυάκρια,
μάδα τριαντάφυλλα
τριανταφυλλάκια.

Τίμα τοὺς γονεῖς καὶ σέβου,
μὰ καὶ κλέβε τοὺς καὶ κλέβου,
φτοῦ σὲ τοῦτα, φτοῦ σ' ἐκεῖνα,
καὶ τὴν κλεφτοσυρία προσκύνα.

Θέλ' ὁ κόσμος μὲ τεμένη,
μ' ὀπτα, μὲ στρατοὺς, μὲ σκάφη,
μένος νὰ πορίζεται.

Κι' ἡ κοιλιά μου φουσκωμένη
μὲ Στριφτόμπολα πιλάφι
νὰ μειωρίζεται.

Φ.— Καλῶς μᾶς ἦλθε, Τζωρτζη μας, ἀπὸ μακρὸν ταξεῖδι
τώρα ποῦ πᾶν ἐπιτροπὰς' σὶδὸ Γιάσο καὶ Βουλκάν,
τώρα ποῦ γὰρ τὸν Μάνλιχε καὶ γὰρ τὸν Φιντπίδη
διαθροῦλλοῦν' ἐδῶ κι' ἐκεῖ διάφορα κατάν.

Καλῶς μᾶς ἦλθε, Τζωρτζη μας, μες' στοὺς ἐξοπλισμούς,
τώρα ποῦ τὸν ἐλάχιστο τὸ πρῶτο σιμιγδάκι,
ποῦ τουφεκιστὶν παραγγεῖλαις γεννοῦν παροξυσμοὺς
κι' ἔγινε μέγα σκάνδαλον τῶν ὄπλων ἡ σκανδάλη.

Γνωρίζετε τὴν γῆν τῶν μεταλλείων;
γνωρίζετε τὴν γῆν τῶν μεταλλείων,
τοῦ ἰσομεταλλεῖ, τῆς βοτάνης, τῶν σκανδάλων,
καὶ τῶν κεφαλῶν πηλοδαυδάλων;

Αὐτὴν τὴν γῆν τῆς νίκης, τοῦ πλούτου καὶ τῆς ψείρας,
πατεῖς καὶ τώρα πάλιν, Γεωργάκη τῆς Κερκύρας,
τώρα ποῦ μὲ τὴν πλάκα νεοσκαμμένου τάφου
κι' ὁ πλεον κοῦρος φλέγεται,
κι' αὐτὸ τὸ μέγα κάζο τοῦ Συμβολαιογράφου
κάθ' ὅσον περσάτο λέγεται.

Λάμπουν' σὶτὸν ἦλο τὰ βουνά, λάμπουν καὶ τὰ λαγκαθία,
μὰ λάμπουν καὶ τῆς κλεφτοσυρίας τῆς νέας τὰ κοπάδια,

ποῦχον τὰ σήμα τὰ πολλά, τῆς ἀσημοσακούλαις,
καὶ φέγγον ἀργυρόχρυσά με τῆς συχνᾶς ρεμούλαις.

Καλῶς μᾶς ἦλθες λατρευτὸς
τώρα ποῦ πέθανε κ' αὐτὸς
ὁ δυστυχὴς Γαϊάνος,
καὶ λέει κόσμος πλάνος
πῶς ἕνας νέος Παναμᾶς
ἀπεκαλύφθη καὶ σ' ἐμᾶς.

Καλῶς μᾶς ἦλθες, Τζώριτζη μας... προσμένει κ' ἡ Βουλὴ,
ἐλευθερώθη κ' ὁ Μπουλνιτῶκ με τὸν Χασάν· Ἀλῆ,
κ' ἀδίκως πᾶν τρεχάματα τοσοῦτων ἐβδομάδων,
κ' ὁ κατεργάτης ὁ φονῆς ἐκείνων τῶν ψωμάδων
ἀφίνεται πρὸς τὸ παρὸν
στὴν Νέμεσιν τὴν τιμωρὸν
κ' ἴσως βρεθῇ με τὸν καιρὸν.

Π.— Ἀπὸ χαρὰν μεγάλην ἐσκίρτησαν τὰ πλήθη
σὺν ἔμαθαν πῶς τώρα σὶδὸ Πότισδαμ προσεκήλυθον
παρὰ τοῦ Γουλιέλμου τὸ Στέμμα τὸ δικό μας
στὴν θήραν τῶν δορκάδων, στὴν θήραν τῶν περδίκων...
καλῶς μᾶς ἦλθες, Τζώριτζη... χαρὰ σὶδὸ ροιζικό μας...
ὁ Βασιλεὺς θὰ πάη κ' ἐκεῖ κατὰ καθήκον.

Προσκήσεις γὰρ κινήγη κ' ἀπὸ τὸν Ἐδουάρδο
κ' ἀπὸ τὸν Γερμανό,
προσκήσεις, ὅπου φέρουν κ' ἐμὲ τὸν ψωροβάρδο
σ' ἐλπίδων οὐρανό.

Προσκήσεις, σιὸρ Τζώριτζη, κ' ἀπὸ τὸ Βερολίον,
προσκήσεις, ποῦ πληθαίνουν τοὺς φίλους τῶν Ἑλλήνων,
προσκήσεις κ' ἀπὸ Λόντραις, ἴσως κ' ἀπὸ τὴν Βιέννη...
θαρρεῖτε, καὶ με τοῦτα θαρρῶ πῶς καὶ βγαίνει.

Γιὰ καὶ σὺ, Γεωργιάκη, καμάρι τῆς Κερκύρας
μαζὶ με τὸν Τιόνι δὲν ἔτρεξες πρὸς θήρας
δορκάδων καὶ περδίκων καὶ τόσων περωτῶν,
πλὴν ἦλθες ἐδῶ πέρα πρὸς θήραν Βουλευτῶν;

Γιὰ καὶ σὺ δὲν πῆγες νὰ κινήγῃς ἄλλου
λαγούς με πετραχήλια καὶ πάπαις τοῦ γυαλοῦ,
μὰ τόσον ἐσπευσμένως ἦλθες στὴν Ρωμιοσύνη
νὰ κινήγῃς τὸν Ροῦφο, τὸν Σλήμαν, τὸν Σισίνη;

Πατρίς μου ρωμαλέα,
ποῦ σὲ τρομάζει λέων,
βλέπε τὸν Βασιλέα
σὲ δάση Βασιλέων,
καὶ φῶς ἐπιζητοῦσα χειμερινῆς λιπαράδας
θήρευσεν σὺν τὰς θέσεις, κ' ἐκείνος τὰς δορκάδας.

Φ.— Καλῶς μᾶς ἦλθες τώρα, ποῦ τόσοι συμπολιταὶ
περὶ Βουλῆς φωνάζουν, μήτε κανεὶς δὲν ξέρει
ἂν σήμερον ἐκτάκτως ἢ τακτικῶς καλεῖται,
καὶ τώρα γὰρ τὸ κράτος ποῖα πρόσκλησις συμφέρει.

Τὸ Σύνταγμα τί λέει; φωνάζουν τοῦτοι κ' ἄλλοι,
καὶ κάνουν καρσουλὴ
πότε σὶδὸν χρυσομάλλη,
πότε σὶδὸν Κυριακούλη,
νὰ δοῦν τὴν ἀπογίνῃ καὶ τοῦτος ὁ μπελᾶς,
ποῦ Σύνταγματολόγων γανώνει κεφαλᾶς.

Χαιρετά, σιὸρ Τζώριτζη, κ' ἐμὲ τὸν παλαβό,
πῆς μας γὰρ τοὺς Ρωμιοὺνους καὶ γὰρ τὴν Βουλγαρίαν,
καὶ τὰρματὰ μου βάζω σὶδὸ Πότισδαμ νὰ διαβῶ,
στὴν Βιέννη, σὶδὸ Λονδίνον, σ' ὅλη τὴν Ἑσπερίαν,
ζαρκάδια νὰ σκοτώνω, κόττες, φασιανούς,
καὶ τῶν Ρωμηῶν τὰ χάλια νὰ λέω σὲ τρανοὺς.

Μὲ Βασιληάδες μεγάλους ἴση
Κορῶνα βγήκε νὰ κινήγῃ.
Δὲν κινήγῃ μες σὶδὸ λαγκάδια
μήτε περδίκια, μήτε ζαρκάδια,
μὰ κινήγῃ μες νὰ βρῇ προστάτας
γὰρ κράτος πλήρες χυμοῦ πατάτας.

Κινήγῃ μες στέμμα βγήκε,
μὰ κινήγῃ λὲν δὲν βρῇ
μήτε μες σὴν Βρετανία,
μήτε μες σὴν Γερμανία,
μήτε μες σὶδὸ Παρίσι,
κ' ὅπως πῆγε θὰ γυρίσῃ.

Τὸ Ρωμαῖκο σφριγᾷ
μ' ἕνα σφριγός, ποῦ τὸ πνίγει,
κ' ἡ Κορῶνα κινήγῃ
κ' ἐμεῖς τρῶμε τὸ κινήγῃ
ἀπὸ μόρτηδες Βουλγάρους
καὶ Ρωμιοὺνους Ὀσποδάρους.

Καλῶς μᾶς ἦλθες... κύπτα τοῦ Μήτσου κάθε φίλῳ...
καλῶς μᾶς ἦλθες τώρα, κορώναις μᾶς κορώνουν,
κ' ἐγὼ σὺν κεχηναῖος μέρα καὶ νύκτα χίσκω
με τὴν ὁδὸν Αἰόλου, ποῦ τὴν ἀσφαλιστρώνουν.

Καλῶς σὶδὸν σιὸρ Τζώριτζη, καλῶς σὶδὸ Κορψιστάνι,
τώρα ποῦ ζοῦν σὶδὸ πόλεις Νιαβέληδες καὶ Τάσι.
Καλῶς σὶδὸν Ὀδοιπόρο, ποῦρχει ἐπὶ καλοῦ,
καὶ βγάζει τὸ σκαρίνι νὰ δέισῃ τὴν Ραλλοῦ.

**Βιβλίον πατριωτικόν,
τὰ μάλιστα σημερινόν.**

Βιβλίον γλαφυρότατον Δέλτα Γεωργιάδη...
τὸ διάβασες, βρὲ Φασουλῆ;... τὸ διάβασα χθὲς βράδυ.
Πρὲπον σὶδὸν συγγραφεὶς τοῦ θεοῦ συγχαρητήρια...
ἐκεῖ τῆς ἐκπαιδεύσεως συστήματα σωτήρια,
οὐ μὴν καὶ σκέψεις συνεταὶ καὶ λόγοι περὶ οὐσίας
περὶ τῆς Κρήτης, ἀδελφε, καὶ τῆς Μακεδονίας,
περὶ Ρωμιοῦνους ἔπειτα, μὰ καὶ περὶ Βουλγάρων,
Πρωθυπουργῶν καὶ βουλευτῶν καὶ διαφόρων γάρον,
σκέψεις γὰρ κάθε ζήτημα καὶ γὰρ Στρατοὺς καὶ Στάσις
με πρωτοτύπους συμβουλὰς δι' ὅλα καὶ δι' ὅλους.
Ὁ συγγραφεὺς τοῦ φαίνεται κεφάλι θεϊκόν
γὰρ εἶναι καὶ καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν.

Καὶ καμπόσαις ποικίλαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἀλκιβιάδου τοῦ Καμπὰ κορίτσι ποῦ τρελλαίνει,
τοῦτέστιν ἡ μονακριβὴ περικαλλὴς Ἑλένη,
ἤρραβωνίσθη κατ' αὐτὰς τὸν Στάσιον τὸν Στάσιον,
ῥοαῖον ἀνθρωπίλαρον, νέον χωρὶς ψευδάδι,
κ' ὁ Φασουλῆς ἐπεύχεται ταχύτατον τὸν γάμον
καὶ γοήγορα νὰ δῇ παπποῦ καὶ τὸν Ἀλκιβιάδη.